

— Спи ни се, спи ни се . . . — отговарятъ тѣ, и заспиватъ дълбоко. А по телеграфнитѣ жици накацали гарги и свраки, крѣщатъ като дѣца и се мжчатъ да събудятъ заспалитѣ пжтници.

Иванка отива нататъкъ. Тя е вече въ село у дома си. Тамъ въ едно кюше лежи нейниятъ боленъ баща и изтежко пжшка . . . А майка ѝ стои надъ него и плаче. Нѣкой влиза въ кжщи и вика: „карайте го на болницата! Въ село никой не ще му помогне!“ Турятъ болния на каруца и го отвеждатъ. Отива и майката съ него . . . А нейдѣ си плаче дѣте и нѣкой му пѣе!

— Нани, нани! . . .

Майката се връща. Тя плаче, бий се, кѣса се.

— Умрѣ, богъ да го прости! . . . и тя се залива въ сълзи.

Иванка тича въ гората и плаче тамъ. Но нѣкой тѣй силно я блѣсва, че тя си ударя главата въ единъ брѣстъ . . .

— Дѣтето плаче, а ти спишъ, ха! . . .

Тя се сепва, отваря очи и вижда господаря си. Той я плѣсва и силно я опѣва за ушитѣ . . .

* * *

— Нани, нани! . . . започва пакъ Иванка. Люлката скрибучи, кандилцето мъждѣ. Тя пакъ се ониса въ сѣнь. Прѣдъ нея е пакъ широкъ пжтъ съ рѣдка каль и хора съ торби на рамо, заспали дълбоко въ калъта. Пакъ вижда разплаканата си майка. Тя